

ŞÂİR KARAKOÇ'A VEDA

Nusret KOPUZLU

Merhum şâirimiz Abdurrahim Karakoç'un şiirleriyle 1970'li yılların başında tanıştım. O zamanlar dillerde dolaşan *Hak Yol İslâm Yazacağız* başlıklı şiiri çok meşhurdur. Bu şiir, kısa mısralarla, her kimseden insanın kolay anlayacağı bir dil ve üslûpla söylenmişti. Daha ziyade İmam Hatipli gençleri heyecanlandıran bu şiir şöyle başlıyordu:

*Kör dünyanın göbeğine
Hak yol İslâm yazacağız.
Kuşların göz bebeğine
Hak yol İslâm yazacağız!*

Fetih Yayınları tarafından 1973'te neşredilen **Bütün Şiirleri** adlı kitabını, lise öğrencisi olduğum sırada 24 Nisan 1974 tarihinde almışım. Şu bilgiler, kitabın arka kapağında yer alan kısa biyografisindendir: "*Himmet oğlu Abdurrahim Karakoç 1932 yılında Elbistan'ın Cela (Ekinözü) köyünde doğdu. Halen aynı köyde Belediye muhasebeciliği yapmaktadır.*"

Hasan Aksay'ın takdim yazısıyla başlayan kitapta o zamanlar toplumun gündeminde olan hemen bütün sosyal meseleler üzerine yazılmış manzumeler yer almaktadır. Bu şiirler, millî ve manevî değerler üzerinde hassasiyeti olan, yeniliklerin temel değerleri sarsarak hatta çiğneyerek gelmesine isyan eden bir yüreğin feryadını dile getirmekteydi.

Şimdi herkese 'su sesi' gibi gelse de o zamanlar Sovyet Rusya ve onun temel ideolojisinin

üniversite işgallerine varan etkisi, Türkiye'de sosyal hayatı alt üst ediyordu. İdeolojik zıtlaşmalar memleketin huzurunu bozmuş, gidişatı rayından çıkarmış, nihayet normal hayat 12 Eylül darbesiyle noktalanmıştı.

Bütün bu hercümerç, Karakoç'un şiirlerinde ifadesini bulmuştur. Bu şiirlerde, zamanın siyasîleri de nasibini almaktaydı. Sonra vatandaşın resmî dairelerde gördüğü muameleler, meselâ hâkim, doktor ve milletvekili tiplerinin tavırları, onun şiirinde çok etkili ifadelerle taşlanmaktaydı.

Karakoç, *milliyetçi-ülkücü* bir şâirdi. O, bir imparatorluktan arta kalan küçük bir coğrafyada sıkışıp kalmayı kabullenemiyordu. **Kara haber** başlıklı şiiri şöyle başlıyordu:

Ellerin yurdunda çiçek açarken
Bizim ile kar geliyor gardaşım
Bu hududu kimler çizmiş gönlüme
Dar geliyor, dar geliyor gardaşım.

Karakoç, demirperde arkasında, Rus ve Çin emperyalizmi altında inleyen soydaşları için de çok üzülmüyordu. Esir Türkler, onun için bir ıstırap kaynağıydı. Bu duyguları Üşüyenler'de şöyle dile geliyordu:

*Bilir misin kardeş Türk illerinde
Havada yıldızlar, dağda kar üşür.
Tutsak soydaşların türkülerinde
Dört mevsim ötede bir bahar üşür.*

*Ezanlar buz tutmuş minarelerde
Yaylalar dermiş ki töremiz nerde?
Yolların hasretle bittiği yerde
Her dağ yamacında bir mezar üşür.*

Karakoç, yalnız üzülen ve kızan bir şâir değil

aynı zamanda beşerî sevgiyi, aşkı da terennüm etmiş, bu vadide çok güzel şiirler yazmıştır. Dillerde dolaşan **Mihriban** türküsünün sözleri ona aittir:

*Sarı saçlarına deli gönlümü
Bağlamışlar, çözülmüyor Mihriban
Ayrılıktan zor belleme ölümü
Görmeyince sezilmiyor Mihriban.*

Ben lise yıllarımda **Dua** adlı şiirini ezberlemiştim. Bu şiiri bugün de aynı zevkle okurum. Zira bu şiir, aşkı, sevgiyi, sanatkârane bir üslûpla, çok ince duygularla ifade eden şiirlerin en güzellerindendir.

DUA

*Senin ak alnından, gök gözlerinden
Önce dallar, sonra yapraklar öpsün.
Eğilsin yıldızlar tutsun elinden
Gecelerden sonra şafaklar öpsün.*

*Aşk diyorlar en mukaddes hayâle
Ve sen de düşesin bu sonsuz hâle
Hazdan dudakların olsun bir lâle,
Güller, karanfiller, zambaklar öpsün.*

*Kumral saçlarında nisan yağmuru
Yazın, ak yüzünden gölgenin moru,
Ağzından en serin, hem de en duru,
Kayalardan akan kaynaklar öpsün.*

*Çimenler okşasın ayaklarını,
Çiçekler koklasın parmaklarını,
Ben öpmeden önce yanaklarını,
Varsın teller, tüller, duvaklar öpsün.*

*Kıskançlık çakılı kazıktır serde
Bölünsün bu rüya en tatlı yerde
Seni canlı kullar öpmesinler de
Kefenler sarılsın, topraklar ö öpsün.*

Yolların Sonu adlı şiir kitabının şâiri Nihal Atsız'ın etkisiyle olsa gerek, Karakoç'un da bu adla yazdığı güzel bir şiiri var. İki dördlüğü şöyledir:

*Bilir misin hancı bugüne kadar
Hanından kaç yolcu çıktı bu yola?
Sıladan gurbete giden yolcular
Kaç damla gözyaşı döktü bu yola?*

*Akar bir oluktan beş dağın karı
Demişler adına 'hasret pınarı'
Şu mezarı gölgeleyen çınarı
Kimin için kimler dikti bu yola?*

Burada bahsettiğimiz kitabından sonra,

şâirin başka kitapları da çıktı: *Kan Yazısı, Suları Islatamadım, Beşinci Mevsim, Dosta Doğru, Yasaklı Rüya, Gökçekimi, Anadolu'da Bahar...*

Karakoç, eşsiz bir taşlama üstadıydı. Millet, vatan, din ve kültür düşmanları onun şiirinde yerden yere vurulmuştur. Hatta kendisi bunu ironik bir üslûpla şöyle ifade eder: *"Benimle şiire başlayanlar yalnızlıktan, yardımsızlıktan dökülüp gittiler. Bana gelince, sağ olsunlar, iktidarların ve muhalefetin iri kıyım politikacıları, ihtilâl cuntacıları, 'bilimsel' cüppeliler, entelektüel züppe-ler, millî soyguncular, sosyete parazitleri, sermaye sülükleri, zulüm-işkence makineleri vs. hep bana yardımcı oldular! Şiir malzememi veren onlar, öfkemi bileyen onlar oldular. Yardımlarını inkâr etmiyorum, fakat teşekkür de etmiyorum. En uygun zamanda yaşadığıma inanıyorum. Yardımcılarım (!) var oldukları sürece yazmaya devam edeceğim."*

Karakoç'la ilk defa 1991 yılında Amsterdam'da düzenlenen bir şiir programında görüştük. Münih'ten gece yarısı kalkan tren, sabahın henüz ışımakta olan bir vaktinde beni Amsterdam istasyonuna indirdi. Elimdeki adrese gittim. Burası Amsterdam Türk Kültür Merkeziydi. İçeriden gözlerin ovuşturan, pijamalı kara kuru bir adam çıktı. Hemen tanıdım. Beni içeri aldı. "Lütfen rahatsız olmayınız." dediysen de bir daha yatmadı.

Hâl hatırdan sonra sabahın bu erken saatinde sohbete başladık. İnandığı milliyetçi görüşü siyasette temsil edenlerden şikâyetçiydi. *Gökçekimi* adlı kitabını imzalayıp verdi.

Gün başlayınca gurbetçi hemşehriler gelmeye başladı. şâir Yavuz Bülent Bakiler ve Ahmet Mahir Pekşen de geldi. Gurbet şiirleri okundu, sohbetler edildi, çaylar içildi. Vedalaştık.

Merhum şâirimizle son defa 2011 yılında bir hemşehrisi olan dostumuz Efendi Barutçu'nun kızının düğününde görüştük. 7 Haziran 2012'de 80 yaşında aramızdan ayrılan Abdurrahim Karakoç'a Allah'tan rahmet diliyoruz.